

Den første sag på dagsordenen var:

Besvarelse af spørgsmål.

Af *Steincke* til justitsministeren.

Kan og vil justitsministeren oplyse, *hvorfor* den tidligere truffne beslutning om aflevering af de i Vesttyskland hjemmehørende såkaldte krigsforbrydere, der i Danmark er idømt en straf af 12 år eller derover, endnu ikke er gennemført, *hvad* der er passeret, efter at spørgsmålet om beslutningens lovlighed er indbragt for de danske domstole, *samt hvornår* den omhandlede aflevering til de tyske besættelsesmyndigheder i den vestlige zone eventuelt kan antages at ville ske?

Steincke: Som det vil være i hvert fald den højtærede justitsminister bekendt, tiltrådte den forrige regering i begyndelsen af oktober et forslag fra mig, hvorefter der med hensyn til de såkaldte tyske krigsforbrydere, der afsøner straffe her i landet, skulle forholdes på følgende måde:

Punkt 1: De krigsforbrydere, hvis straffe ikke oversteg 10 års fængsel, skulle søges benådet.

Punkt 2: Der skulle søges udfærdiget en kongelig anordning, hvorefter justitsministeren bemyndiges til at bestemme, at tyske krigsforbrydere, der var idømt 12 års fængsel eller derover, skulle afsone reststraffen i Tyskland, forsåvidt der kunne opnås overenskomst mellem den danske regering og besættelsesmyndighederne i Tyskland derom.

Punkt 3: Da man vidste, at der fra en enkelt forsvarers side under henvisning til retsplejelovens § 998 ville blive rejst tvivl om lovligheden af denne fremgangsmåde — en tvivl, man dengang fra justitsministeriets side fandt urimelig, da tilfældet måtte ligge ganske udenfor retsplejelovens forudsætninger —, optog jeg straks en forhandling med præsidenterne for byretten og Østre Landsret, som begge lovede, at sagen skulle blive fremmet mest muligt.

Man havde iøvrigt grund til at tro, at de tre besættelsesmyndigheder i den vestlige zone i Tyskland ville tiltræde en sådan overenskomst, og jeg sørgede for, at man samtidig anmodede det danske udenrigsministerium om at tilkendegive disse besættelsesmyndigheder, under hvilke forhold de straffede befandt sig her, samt hvornår de normalt, deres forbliven her i landet forudsat, ville kunne regne med at blive benådet, idet man ikke ved deres overflytning til Tyskland tilsigtede at stille dem ugunstigere end her i landet. Dr. Best og Friedrich

Johannes Hoffmann, der havde fået henholdsvis 12 og 16 års fængsel, måtte undtages, for de mentes at høre hjemme i den russiske zone. Iøvrigt drejer det sig om ca. 20 personer med straffe på 12 års fængsel eller derover.

Da der stadig er så mærkeligt stille om denne sag, da der nu er forløbet ca. 4 måneder, siden beslutningen blev truffet, og da jeg ikke kan tænke mig, at den nuværende regering, hvis første formål angives at være at spare offentlige udgifter, skulle have nogen interesse i, at Danmark fortsat huser og forsørger de omhandlede personer, tillader jeg mig at stille den højtærede justitsminister følgende spørgsmål: Kan og vil justitsministeren oplyse, *hvorfor* den tidligere truffne beslutning om aflevering af de i Vesttyskland hjemmehørende såkaldte krigsforbrydere, der i Danmark er idømt en straf af 12 år eller derover, endnu ikke er gennemført, *hvad* der er passeret, efter at spørgsmålet om beslutningens lovlighed er indbragt for de danske domstole, *samt hvornår* den omhandlede aflevering til de tyske besættelsesmyndigheder i den vestlige zone eventuelt kan antages at ville ske?

Justitsministeren (Helga Pedersen): Som nævnt af den ærede spørger, blev der den 13. oktober 1950 i medfør af den såkaldte krigsforbryderlov, lov nr. 395 af 12. juli 1946, udfærdiget en kongelig anordning, ifølge hvilken straffe, der efter denne lov er idømt tyske statsborgere, efter justitsministeriets bestemmelse kan afsønes i fængsel i Tyskland, og der skulle dermed være tilvejebragt formelt grundlag for at modtage det tilbud, der fra allieret side er fremsat om at afslutte overenskomst med de allierede myndigheder i Tyskland om modtagelsen af de pågældende til afsoning. Imidlertid blev der som ligeledes nævnt protesteret imod lovligheden heraf, bl. a. under henvisning til retsplejelovens § 998. Den daværende justitsminister, den ærede spørger, fandt, og jeg synes med rette, at spørgsmålet, når de pågældende forlangte det, måtte forelægges domstolene til prøvelse, og det skete derefter, idet anklagemyndigheden principalt påstod afvisning under henvisning til, at spørgsmålet om anordningens lovlighed ikke berørtes af retsplejelovens § 998, stk. 1, efter hvilken bestemmelse tvist mellem en domfældt og de straffefuldbyrkende myndigheder angående fuldbyrdelsen på begæring skal forelægges retten til afgørelse.

Københavns Byret afsagde den 30. oktober en kendelse, der gav anklagemyndigheden medhold og altså afviste sagen. Af-